

Llac Tislit, en l'alberg on ens quedem a dormir.

Esperant el te. Joan colom, Marcel, Carles, JAM i jo.

Per fi, a les set i mitja, la roba i a l'habitació amb JAM, Joan Colom, Carles i en Marcel. Una dutxeta, per fi, i a sopar. Tenim una gana, el sopar es fa esperar més del normal (bo, el normal a un altre lloc, no ací), per fi, sopa de primer i de segon cuscús amb verdura bollida i un tall, minúscul, de pollastre, una poma i a dormir. Bé demà serà un altre dia, espero que millor.

Dia 17 de Març, em llevo a les 6:30, després de rentar-me la cara, vaig a rentar un poc a la bicicleta. Una passada en un drap ràpidament i un poc d'oli a la cadena i canvi, comprovo que no hi hagi cap problema, per sort tot va bé. Són les vuit, esmorzem mentre un núvol de xiquets ens demanen llesques de pa amb melmelada. Hem d'esmorzar bé ja que avui és una de les etapes més llargues, 90 km. A les 9:30 movem, encara rodejats del núvol de xiquets, ara ens demanen caramels i bolígrafs. Durant els primers 30 km, passem per multitud de poblats on els xiquets ens esperem a les voreres del camí per demanar-nos de tot, a mesura que passen els kms. es van fent més pesats. Avui fa molt de vent en contra, l'etapa està sent molt dura, apleguem a la cota més alta del Raid 2.700 m., i fem l'aturada per dinar. El paisatge és totalment desèrtic, ja que a esta altura hi ha poca vegetació. Després de diverses hores, emprenem la marxa, un descens ple de pedres, on molta gent punxa, el que més

Gustavo, un madrileny, punxa cinc vegades; ens porta fins a la vall i apleguem AIT-HANI, girem a dreta i entrem a un paisatge predesèrdic. En estos moments anava el segon i seguia les carrilades del primer, puix no hi ha cap indicació per anar a Tamtatouche. El xaval que em precedia està parat reposant forces, el passo i preguntant a algun moro que per allí passava (algun no, un sols) i en una mica de sort aplego a Tamtatouche. M'espero al poble, perquè no trobo l'hotel i apleguen els murcians que venien a tota hos.... Per fi trobem l'Hotel, ens dutxem i a esperar als altres, molts apleguen, altre cop, de nit, ja que com he dit abans l'etapa s'ha fet molt dura pel vent.

Ens repartim les tendes berebers, ens donen uns matalassos per dormir i a sopar, de primer sopa, com no, i de segon..., sorpresaaa!, avui hi ha pasta, spaghetti en pataca!!, clar com demà ens toca una dura etapa, 30 km tots de baixada, ens fa falta molts hidrats de carboni. En fi, són les 11:30 i ens anem a dormir, demà serà un dia de relax. Eixa nit en Joan em comenta que està molt content, perquè no havia fet mai una etapa de 90 km. A part dels catalans avui dormen amb nosaltres Gustavo, Michel i Toño de Madrid, i Dani de Màlaga.

Ens llevem a les 7:30, netegem les bicicletes amb una mànega que hi ha al pati de l'hotel i li tornem a ficar oli, perquè ahir les pobres van tindre guerra. Esmorzem amb més tran-

quil·litat que altres dies, ja que l'etapa és curta i facil. Sortim de Tamtatouche a les 10:45, fa un poc de vent, però no molesta ni la meitat que ahir. Anem fent parades i fent-nos algunes fotos. Anem baixant per la vall del riu, és un camí prou bo, encara que en alguns llocs hi ha pedra solta. Quan més ens endinsem pel camí, les parets dels costats són més altes, estem a "Las Gargantas del Todra". És un escenari magnífic, encara que per al meu gust massa turístic, ja que fins allí poden arribar els autobusos, estava ple de guiris, alemanys, francesos, etc. Vam arribar a Tinerhir, per asfalt, a les 13:30. Ens van repartir les habitacions, ens vam dutxar, un dinaret (ensalada i algo de pasta) i vam tornar a descansar a les habitacions. El cansament acumulat ja es feia notar.

A meitat de vesprada, vam eixir, Marcel, Joan Colom, JAM, Carles i jo a fer un vol per la ciutat, quan eixiem de l'hotel ens vam trobar amb la intèrpret, Him, i va vindre amb nosaltres. Vam fer les compres pertinents per a la família, mengem uns bunyols de vent i ens prenem un té a una terrassa. Són les set i mitja, ens dirigim cap a l'hotel, perquè en teoria hem de sopar i gitar-nos prompte, ja que l'etapa de demà és la més llarga del Raid. Se'ns fan les vuit i encara no hem sopat, parlem en l'organització i els diem que anem a la terrassa, que ja ens avisaran. Són les nou i ningú ens ha dit res de sopar, la meua panxa fa mes soroll que

Ultimant els preparats per començar una nova etapa.

Joan contempla una curiosa roca, pareix tallada a mà.